

Küçük Kurt'un Arkadaşı

Jane MEADOW

Küçük Kurt'un Arkadaşı

Jane MEADOW

Yaprakların arasından güneş ışığının dans ettiği derin yeşil bir ormanda küçük bir kurt yavrusu yaşırdı. Yumuşak gri tüyleri, krem rengi bir karnı ve kocaman kehribar rengi gözleri vardı. Patileri fazla büyük, kulakları küçük ve yuvarlaktı. Meraklı ama temkinliydi, hep bir çalının arkasından izlerdi. Utangaçça gülümsediğinde minik beyaz bir dişi görünürdü. Yeni biriyle hiç güvenebilir miyim diye merak ederdi.

Bir serin sabah, yavru bir böğürtlen çalsının yanında bir şeyin parıldadığını gördü. Bu, sıcak kahverengi tüyleri ve beyaz göğsü olan bir orman tavşanıydı. Uzun kulaklarının uçlarında hafif altın rengi bir parıltı vardı ve parlak yeşil gözleri ışıldıyordu. Patileri minik parıltılardan bir iz bırakıyordu. Yeşil yapraklardan ve sarmaşıklardan örülmüş küçük bir çantası vardı. Yavru, ne düşüneceğini bilemeyerek saklandı.

Tavşan gülümsedi ve "Merhaba, küçüğüm. Kış için böğürtlen topluyorum. Yardım etmek ister misin?" dedi. Yavru bir adım geri çekildi. Ucu soluk renkli kabarık kuyruğu aşağıya kıvrıldı. "Seni tanımıyorum," dedi. Tavşan nazikçe başını salladı. "Sorun değil. Güven zaman alır. Önce beni izleyebilirsin." Yumuşak bir şekilde mırıldanarak böğürtlen toplamaya devam etti.

Tavşan her gün orman açıklığına geliyordu. Böğürtlenlerini sincaplarla ve kuşlarla paylaşıyordu. Yavru uzaktan izliyordu, kocaman kehribar rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir öğleden sonra ona parlak kırmızı bir böğürtlen uzattı. "Bu senin için," dedi. Yavru onu yavaşça aldı ve minik bir gülümseme beyaz dişlerini gösterdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Böğürtlen tatlı ve suluydu.

Tavşan yavruya en iyi fındıkların nasıl bulunacağını ve en sulu böğürtlenlerin nerede yetiştiğini gösterdi. Karşılığında hiçbir şey istemedi. Yavru onu takip etmeye başladı, kocaman patileri sessizce arkasından yürüyordu. "Neden herkese bu kadar nazıksın?" diye sordu. Tavşanın altın rengi kulak uçları parladı. "Çünkü nezaket ormanı daha sıcak bir yer yapar," dedi. "Kışın bile."

Bir gün tavşan, "Kış geliyor. Hava soğuk ve karlı olacak. Orman ailelerinin hazırlanmasına yardım etmeliyiz," dedi. Yavrunun kulakları dikildi. "Ama ben sadece küçük bir kurdum," dedi. "Ben ne yapabilirim?" Tavşanın parıldayan patileri onun patisine dokundu. "Yiyecek toplayabilir ve sıcak yerleri paylaşabilirsin. Birlikte büyük bir fark yaratabiliriz." Yavru minik bir cesaret kıvılcımı hissetti.

Ağaç kovuğu cereyan yapan sincap ailesiyle başladılar. Yavru ağzında meşe palamutları taşırken tavşan yaprak çantasını fındıklarla doldurdu. "Teşekkürler, küçük kurt!" diye cıvıladı sincaplar. Yavrunun kuyruğu sallandı. Tavşanın ona hediye ettiği kırmızı örgü atkısı arkasından sürükleniyordu. Yardım ettiği için gurur duydu. Tavşanın yeşil gözleri mutlulukla parladı.

Sonra tavşan yuvasını ziyaret ettiler. Tavşanlar soğuktan endişeliydi. Orman tavşanı onları kalın bir çalının altındaki sıcak, korunaklı bir yere götürdü. Yavru yatak için yumuşak yosun toplamaya yardım etti. "Sen iyi bir yardımcısın," dedi tavşan. Yavru gülümsedi, beyaz dişleri göründü. Tavşana giderek daha çok güvenmeye başlıyordu. Onun nazik davranışları sözlerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Günler kısaldıkça yavru ve tavşan her gün birlikte çalıştılar. Kuşlar için böğürtlen, fındık ve tohum topladılar. Fareler ve kirpiller için sıcak uyku yerleri buldular. Yavrunun kırmızı atkısı onu sıcak tutuyordu. Tavşanın parıldayan patileri yollarını aydınlatıyordu. Orman aileleri onlara güvenmeye başladı. Güven, her nazik davranışla biraz daha büyüyordu.

Bir akşam ormandan soğuk bir rüzgâr esti. Yavru titredi. "Kış neredeyse geldi," dedi. "Herkes güvende olacak mı?" Tavşan başını salladı. "İyi hazırlandık. Ama yardım edilecek bir aile daha var—yalnız yaşayan yaşlı porsuk." Yavrunun gözleri büyüdü. Daha önce hiç porsuk görmemişti. "Arkadaş canlısı olacak mı?" diye sordu.

Tavşan nazıkçe gülümsedi. "Birlikte öğrenelim." Porsuğun inine yürüdüler. Yavrunun kalbi hızlı çarpıyordu. Porsuk huysuzdu ama yardımları için minnettardı. Ona böğürtlenler ve yapraklardan yapılmış sıcak bir battaniye getirdiler. "Teşekkür ederim," diye homurdandı porsuk, ama gözleri yumuşacıktı. Yavru, güvenin sadece sözlerle değil, davranışlarla büyüdüğünü anladı. Kendini eskisinden daha cesur hissetti.

O gece kar yağmaya başladı. Yavru ve tavşan yosun ve yapraklarla kaplı sıcacık bir oyukta birbirlerine sokulup kıvrıldılar. Yavrunun kırmızı atkısı ikisini de sardı. "Sana güvendiğim için mutluyum," diye fısıldadı. Tavşanın altın rengi kulak uçları yumuşakça parladı. "Ben de güvendiğin için mutluyum," dedi. "Güven nazik davranışlarla büyür, küçüğüm. Bunu sen gösterdin."

Sabah orman bembeyaz ve sessizdi. Yavru ve tavşan bütün aileleri kontrol ettiler. Herkes sıcak ve güvendediydi. Sincapların bolca meşe palamudu vardı, tavşanlar sıcacıktı ve yaşlı porsuğun karnı toktu. Yavru içinde sıcak bir parıltı hissetti. Bir fark yaratmaya yardım etmişti. Tavşanın parıldayan patileri karda minik izler bırakıyordu.

Bütün kış boyunca iki arkadaş yakın kaldılar. Sıcacık oyuklarında yiyeceklerini paylaştılar ve hikâyeler anlattılar. Yavrunun gri tüyleri onu sıcak tutuyordu ve kırmızı atkısı ona tavşanın nezaketini hatırlatıyordu. Güvenin, başkalarına yardım ettiğinde büyüyen bir armağan olduğunu öğrendi. Orman aileleri sık sık ziyarete geliyor, teşekkürler ve neşeli cıvıltılar getiriyorlardı. Yavru bir daha asla yalnız kalmadı.

İlkbahar geldiğinde orman yeşile büründü. Yavru ve tavşan hâlâ her gün birlikte oynuyorlardı. Yavrunun kehribar rengi gözleri sevinçle parlıyordu. Arkadaşlığın güven üzerine kurulduğunu ve güvenin nazik davranışlarla büyüdüğünü öğrenmişti. Tavşanın altın rengi kulak uçları güneş ışığında parlıyordu. "Sen gerçek bir arkadaşsın," dedi. Yavru gülümsedi, beyaz dişleri göründü.

Ve böylece küçük kurt yavrusu ile büyülü orman tavşanı en iyi arkadaş olarak kaldılar. Başkalarına yardım etmeye, yiyecek toplamaya ve sıcaklık paylaşmaya devam ettiler. Arkadaşlıklarının simgesi olan yavrunun kırmızı atkısı esintiyle dalgalanıyordu. Hangi mevsim gelirse gelsin tavşana güvenebileceğini biliyordu. Ve orman, onların nezaketi sayesinde daha mutlu bir yerdi. Son.